

[Miljøministeren]

naturtyper, og at det vil være nødvendigt at træffe forholdsregler til beskyttelse af dem. Forslaget indebærer nogle praktiske og økonomiske problemer, som nærmere må overvejes.

Med hensyn til forslaget om beskyttelse af vore stendiger mener jeg at man bl.a. kan undersøge mulighederne for at få dem draget ind under beskyttelsen af fortidsminder i naturfredningslovens kapitel 7.

Behovet for beskyttelse af vore kirkers omgivelser har gennem de senere år været en hel del fremme i debatten, og det er tænkeligt, at vi også kan opnå en vis beskyttelse ved en bedre udnyttelse af den eksisterende lovgivning. Der kan også hentes støtte i det registreringsarbejde, som en række amtsråd har indledt for at få et samarbejde mellem de kirkelige myndigheder og kommunerne om beskyttelse af kirkernes omgivelser. Jeg er enig i, at der i mange tilfælde kan være behov for en særlig beskyttelse, men efter min mening er det foreliggende forslag for omfattende, og andre løsninger må overvejes. Jeg er som sagt positivt indstillet over for grundholdningen i disse forslag: en bedre udnyttelse af særlig værdifulde områder i vort landskab.

Derimod mener jeg ikke, at der er behov for de såkaldte grønne råd, der skulle være rådgivende organer for amtskommunerne i spørgsmål om naturbeskyttelse. Allerede i dag har amtskommunerne jo over hele landet kontakt med natur- og friluftsföreningerne, bl.a. i arbejdet om fredningsplanlægningen, og jeg kan også pege på, at offentlighedsfasen for fredningsplanerne, der bl.a. tager sigte på disse organisationer, virker i positiv retning. De enkelte amtsråd må efter min mening selv finde frem til den form, samarbejdet med disse organisationer skal have.

Jeg mener generelt, at man bør arbejde henimod en stærkere beskyttelse af en række af de truede naturtyper, men jeg kan ikke støtte, at naturfredningsloven blot ændres som foreslået af det radikale venstre i dette forslag. En ændring af naturfredningsloven på kort sigt må nemlig også ses i lyset af de hidtidige erfaringer med lovens administration og ønskerne om administrative forenklinger og indgåelse af internationale forpligtelser. Det må desuden forventes, at der kan blive behov for ændringer som følge af resultaterne af det såkaldte Møllmannudvalg, der

lægger op til nye retningslinjer for samarbejdet mellem museumsvesenet og fredningsområdet. På blot lidt længere sigt tror jeg – og det mener jeg er væsentligt – at man må overveje en mere helhedspræget vurdering for beskyttelsen af det danske landskab og navnlig det åbne land.

Der foregår for tiden et planlægningsarbejde om det åbne land, og når man er kommet lidt længere med dette, må vi overveje, om man skal tage naturfredningslovens beskyttelse af landskaberne op sammen med den øvrige lovgivning, der gælder for det åbne land.

Lad mig konkludere i, at jeg på det foreliggende grundlag må afvise det stillede forslag.

Lohmann (S):

Lovforslaget er første gang fremsat den 10. marts 1981 for dette høje ting af det radikale venstre og genfremsat den 23. marts 1982 af repræsentanter for samme parti. Forslaget indeholder en række nye områder af interesse for fredning, som socialdemokratiet kan være enig i, men forslaget indeholder også en del, der virker overflødig. Vi kan være enige i, at der i § 1 tilføjes ordene: »herunder søterritoriet«.

I den ny § 9 om grønne råd foreslås der nedsat et rådgivende udvalg, der skal bestå af medlemmer, udpeget af amtsrådene efter indstilling af en række nævnte interesseforeninger og organisationer. Dette finder vi simpelt hen overflødig, da både miljøministeriet, amter og kommuneforeninger er medlemmer af Friluftsrådet som de planlæggende myndigheders organ for rådgivning og koordinering af friluftslivets interesser.

Siden man for ca. 200 år siden påbegyndte opdyrkningen af den jyske hede, har man hædret de mennesker, der med sved og tårer har stået bag den opdyrkning af heden, der kunne blive et supplement til ens indtægt og derved en bedre levevej. Dette finder man fra det radikale venstres side skal stoppes nu, og det kan vi nok være enige i, men her drejer det sig jo også om privatejet jord, og såfremt en landmand bliver forhindret i at dyrke denne jord, bliver der tale om erstatning set ud fra et liberalt synspunkt. Men det skal måske ske uden erstatning?